

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an . . . . . 150 Lei
Pe jumătate . . . . . 75 Lei
In străinătate . . . . . 300 Lei

Inscrisă la registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava Mică sub Nr. 3-1938.

Proprietar: Mitropolia Română Unită din Blaș
Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior
Director, IULIU MAIOR Redactor, SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME
conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Preotul român

— Sate și preoți — Adevărații conducători ai poporului român —

Intâmplările uluitoare din pământul Ardealului robii, cruzimile fără număr, omorurile, schingiulirile și vărsările de sânge au pus în lumină un adevăr mare, pe care faptele vieții din ultimii ani cercau parecă să-l întunece. Au arătat încă odată aceste năpraznice întâmplări, pe adevărații și fireștii conducători ai vieții și poporul românesc, pe acela care țin în mâinile lor sufletul neamului românesc.

Prigoana cea mare ungurească a fost îndreptată împotriva lor. Stăpânii de azi ai vălilor și munților Ardealului spre ei și-au îndreptat în primul rând tot veninul urei lor sălbatice și a dorului de răzbunare, spre preoți.

Intr'un loc un preot a fost ars de viu, într'altul un preot a fost spânzurat sau împuns cu balonetele și rândul slujitorilor altarului uclși în chip mișelesc crește pe măsură ce cauți să pătrunzi, să rădcolești aceste întâmplări de jale și vijornia națională. Se face un șir lung de preoți mucenici naționali. Trec iarăși pe dinaintea ochilor noștri cruci și patrafire însângerate, ca'n vremile bătrâne. Trăim în câteva săptămâni numai istoria însângerată a zece veacuri de pătimiri și lupte necurmale.

Și așa a fost toată istoria bătrânului și încercatului Ardeal. Viața poporului român s'a desfășurat la umbra crucii și a bisericii. După munca și roba aspră din brazda domnească streină, Românii se strâneau în biserici să-și plângă amarul unei vieți chinute și să-și dăpene firul nădejdiilor de mai bine. Preoții le erau frați în dureri și necazuri. Manceau alături de ei, se chinuiau în rând cu ei și mâncau aceeași pâine amară și chinută. Nu-și uitau însă niciodată de adevărata lor chemare în mijlocul poporului român. Dela altarul unde erau chemați să propovăduiască, ei propovăduiau cu aceeași însufiețire și dragoste și evanghelia credinței și a iubirii de neam și limbă strămoșească.

Primele începuturi de viață românească, de școală și de mișcare românească au început prin biserică. Preoții și vlădicii au fost acela care le-au făcut. Și când încep luptele pentru susținerea acestei vieți românești, pentru câștigarea de drepturi, în frunte se găsesc vlădicii și preoții. Iar când eșutul durerilor ajungea la os, când arma dreaptă și înțeleaptă a cuvântului și a rugămintii nu mai avea căutare, atunci pe pământul Ardealului prindeau a suna toacele de ulm și clopotele a vesti în glasul lor tăngulos de aramă marea primejdie, și poporul, în frunte cu preoții lui încerca să-și facă singur dreptate.

Veacuri de-a rândul singuri preoții au ținut sufletul românesc în Ungaria și în toate colțurile locuite de Români. Pentru dreptatea Românilor ei au mers bucuroși la moarte și au înfruntat cele mai aprige prigoane. Aproape toți conducătorii și luptătorii români din trecut au fost preoți. Viața românească s'a desfășurat numai prin biserică și preot, la sfaturile și la îndemnul preoților. Poporul i-a recunoscut de îndrumători ai săi și i-a urmat. Așa a fost atunci și bine a fost. Vremurile care au venit însă după război, vântul unor învățături greșite și streine, au încercat să arunce o umbră peste munca preotului, să-l mute din locul de conducere, în care-l așezase poporul.

Vreme de atâția ani după război, preotul a fost ținut departe de locul care l-se cuvenia. Oamenii, ce se socoteau cu învățatură multă, au încercat să-l mai tagăduiască și puținele drepturi de care se mai bucura. Ori câte s'au încercat însă, în inima poporului tot el a rămas stăpân.

Vremurile de prigoană care au venit peste o parte din pământul nostru l-au arătat pe preot iarăși așa cum a fost și cum este el. Au plecat din Ardealul robii mulți din acela care aveau frânele conducerii în mijlocul poporului. Așa sunau ordinele și așa credeau ei că trebuie să facă, deoarece nu-l lega nimic de locul unde au stat până atunci. Preoții însă au rămas. Spre ei s'a îndreptat cea dintâi răzbunare și destăruire a urii. Totuși n'au plecat decât bătuși, fugăriți și alungați ca fiardle codrului.

Nu s'au grăbit să plece la cea dintâi suflare de vânt a primejdiei; nu s'au grăbit să plece nici atunci când unul din frații lor erau uclși mișelesc, ci au rămas, căci se socoteau una cu satele pe care le păstoreau. Au știut că locul lor este acolo, să înfrunte primejdia, că nu pot să-și lase turma fără păstori. Pe ei li mai lega și dragostea de cei pe care l-au condus. Nu erau niște nălmizi, ci păstori adeverați, vorba Scripturii: „Iară nălmizul, și care nu este păstor, ale cărui nu sunt oile ale lui, vede lupul venind și lasă oile și fugă, și lupul le răpește pe ele și risipește oile. Iară nălmizul și ge, că nălmiz este, și nu l este tul grijă de oi” (Ioan 10, 12-13).

Azi Ardealul robii a rămas iarăși cum a fost mai demult, sate și preoți. Viața se va scurge mai chinută, dar mai dârăz poate, în apropierea bisericii. Poporul român se va apropia tot mai mult de conducătorii lui firești, vlădicii și preoții. Aceștia nu l-au părăsit. Au

rămas să înfrunte alături de ei un viitor care se arată tot mai încețoșat și mai înnegurat pentru Români!

Din cruzimile Ungurilor

Iată ce ne declară un expulzat de curând dela Reghin:

Poate vreți să știți cum e Reghinul ocupat de Unguri?

Răspunsul meu e scurt:

Reghinul a fost, azi nu mai este.

Nu se mai vede că a fost vre-odată românesc. El este tot atât de românesc ca și Budapesta ori Seghedinul. În schimb așii în Reghin o ură față de noi Români, ca și cum nu mi-am putut inchipui vre-o odată în viață.

Iată ce e Reghinul!

Cărturarii români din Reghin? Nu știu dacă-i mai poți număra pe degetele celor două mâni, și nu știu dacă peste puțin timp li vei mai putea număra pe degetele unei singure mâni!

Zilnic pleacă din fața Primăriei 5 camioane, adecă câte 5 familii de Români, cei mai mulți din Reghin, doi jandarmi neavând alt lucru decât să-i ducă până la graniță, pentru a face formele de predare. Iar când vezi toate aceste convoiuri, și-se sfâșie inima de durere, nu intru atât că se împuținează populația românească din acel nenorocit oraș, ci că bietul nostru popor rămâne fără conducători.

Preoțimea se împuținează văzând cu ochii. Învățătorii tot așa. După spusele episcopului ortodox Colan dela Cluj, din Ardealul ocupat de Unguri s'au refugiat și au fost expulsați nu mai puțini de 800 de preoți, între cari se cuprind și cei omoriți până la sfârșitul săptămânii trecute.

Tot cam aceeași soartă o au și cărturarii sau intelectualii.

Funcționarii români abia sunt doi sau trei, cari însă sunt tolerați numai pe baza că au neveste înrudite cu Ungurii. Singura funcționară română din Reghin este fata pâr. protopop Arion M. Popș. Cum au menșinat-o, se miră toată lumea, deși explicarea e ușoară, fiindcă la Primărie Sașii au fost în stare să-și impună voința.

N'am crezut nici odată, ca un popor, care se numește încreștinat de peste 1000 de ani, să poată prizoni, chiar atât de îngrozitor, pe preoții noștri. Sunt cu mult mai răi decât bolșevicii din Rusia, cari, în timpurile mai noi cel puțin, nu-i mai chinuesc pe preoți, numai nu le dau leafă și-i trimit la robot.

Deapre sălbătăciile Ungurilor la Reghin s'ar putea scrie o carte întreagă. Preotul Alexandru Coșiocariu din Corbu a fost adus la Toplița, ținut cu fața la perete o noapte în-

treagă, amenințat cu împușcarea, apoi bătut. Pe urmă comandantul, negăsindu-i nici o vină, și-a cerut scuze. Preotul Alexandru O'teanu din Jabenita a fost crunt bătut în piață, în văzul Poliției, care nu s'a mișcat deloc pentru a-l apăra. Preotul din Polăț a fost spânzurat împreună cu 11 credincioși ai săi, în pădure, în așa fel, ca să nu moară, apoi crunt bătuți, pe urmă legați și corliți în râul de munte, stropiți peste râni cu var nestăes și apoi din nou bătuți.

După o săptămână preotul din Polăț a venit și mi-a arătat ranele nevindecate, având un ochiu aproape scos.

Zilnic vezi, venind la Reghin, țărani crunt bătuți, mergând la medici, ca să-i vindece.

Tot ce am spus este numai adevăr, așa că dacă trebuie, pot depune și jurământ.

Noi, la toate acestea, nu răspundem altceva decât: Bunul Dumnezeu să le răsplătească după vrednicie! Și încă ceva: Ungurii pe vremuri tare se temeau de blăstămurile popilor valahi. Asuma nu se mai tem? Nu li-e frică de blăstămurile acelor 800 de popi valahi și a atâtor mii de copii, preotese, orfani și orfane ale lor?

Din raiul unguresc

Cârnații nu-s pe garduri nici în Ungaria —
Ce scriu Ungurii plecați dela noi

De binele care este în Ungaria noi nici odată nu ne-am arătat prea bucurosi. I-am lăsat pe Unguri să ducă ei zile bune în „raiul“ cu care le plăcea să se laude atâta. Am tăcut chiar și atunci când ei au început să ne hulească țara și să se laude pe ei. Ne cunoașteam lipurile, știam ce avem la noi acasă și știm că de capul lor sunt numai laudele și vorbele rele.

I am lăsat apoi, să plece în pace, pe Ungurii dela noi, cari au fost prea dornici să guste din această fericire și să trăiască și ei zile albe în Ungaria mărită și fericită a Sfântului Ștefan. Numai că fericirea de acolo nu s'a arătat precum au visat-o domniile lor și cum le-au predicat-o frații dela Budapesta.

Mulți din cei plecați sunt tare năcăjiți și nu știu cum ar face să vină iarăși în România.

Iată, de pildă, ce scrie de acolo mamei sale, un fost funcționar, dela Abrud: „Sunt cu totul disperat de felul cum suotem tratați aici în patria noastră dorită. Dacă aș fi știut, nu fugeam pentru nimic în lume, dar dacă am venit, nu mai pot merge îndărăt“.

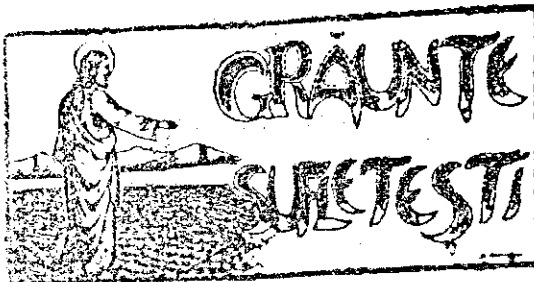
Un altul scrie nevestei sale: „Până acum nu sunt plasat și nici nu știu, când voi fi, așa că pot spune că nici aici cârnații nu stau pe garduri. Foamete, mizerie și iar mizerie“.

Unul scrie apoi năcăjit rău părinților săi: „Suntem aici pedepsiți de soarte, pentru că am plecat dela liniștea și traiul bun la mizerie și la foamete. Nu mâncăm numai odată în zi, dar și atâta rău de tot, de nu te poți sătura; de aceea mi-am vândut toate hainele pentru a mi mai stămpăra foamea, care, de când am plecat din România, nu ne-a mai părăsit“.

Fiecare din ei cere să i-se trimită bani, căci altfel nu știe dacă mai poate îndura starea de acolo. Lucrurile acestea le scriu niște Unguri neaoși, de cel mai curat sânge unguresc, cari au tresărit de bucurie la auzul câștigului dela Viena și au alergat în întâmpinarea trupelor ungurești să se împărțesească și ei din ospățul cel mare.

Cetiți și răspândiți

„UNIREA POPORULUI“

Impietrirea în păcate

Poporul evreesc era asuprit de Eg'pteni. Împăratul Eg'ptului, care se numea Faraon, îi întrebunța pe Evrei la fabricarea cărămizilor. Moise și cu fratele său Aaron au mers, din porunca Domnului, la Faraon și i-au rugat, să slobozească poporul, ca să jertfescă în pustie. Însă Faraon nici să auză nu a voit despre așa ceva, dimpotrivă i-a asuprit și mai mult. Atunci a trimis Dumnezeu următoarele 10 pedepse asupra Eg'ptului: apele s'au prefăcut în sânge; broaște, fânțari și muște cănești au intrat în tot locul și boale lipicioase și rane și bășici au cuprins trupurile locuitorilor țării; ceea ce a mai rămas după toate acestea a pustit focul și grindina, iară lăcustele au nimicit animalele și țarinele Eg'ptului, ba a mai venit și întunecime de 3 zile peste Eg'pt. Interesant e că aceste pedepse pe Evrei nu i-au atins, așa că Eg'ptenii au putut observa că acestea sunt pedepsele lui Dumnezeu pentru tirania împăratului.

Faraon, până ce dănuia pedeapsa, făgăduia că va slobozi poporul, dar după ce trecea pedeapsa, nu se mai ținea de cuvânt.

Văzând Dumnezeu că nici cum nu se îndreaptă Faraon, a mai trimis o nouă și cumplită pedeapsă asupra Eg'ptenilor, și anume a omorât pe toți cei întârzi năsuți ai Eg'ptenilor. Abia atunci s'a hotărât Faraon, să-l lase pe Evrei să plece. Dar, după ce au plecat, s'a scotit din nou că prea mare pagobă are, pierzând atâția robi. Și-a înarmat deci oastea și i-a urmărit, ajungându-i aproape de Marea Roșie. Atunci a făcut Dumnezeu marea minune, de a despățit apele mării de așa, încât Evrei au trecut-o ca pe uscat, fără de a se uda. Iar când au intrat după ei Eg'ptenii ca să-i urmărească, iarăși a împreunat apele și a înecat întreagă oastea lui Faraon, în frunte cu împăratul.

Iată o pildă minunată de împlinirea inimii în păcatul Oricâte pedepse trimitea Dumnezeu peste Eg'pteni, Faraon nu voia să înțeleagă că pe Evrei îi conduce și apără însuși Dumnezeu. Până, pe urmă, i-a pedepsit Dumnezeu cumplit, înecându-l pe el și întreagă oastea în mare.

O altă pildă, tot atât de minunată, tot din sf. Scriptură a Noului Testament, de astădată arătând împlinirea inimii poporului evreesc: Văzând adevărat leus odată orașul Ierusalimului, a plâns pentru el, zicând: „De ai fi priceput și tu, în această zi a ta, cele ce sunt pentru pacea ta! Iar acum s'au ascuns dela ochii tăi. Căci vor veni zile asupra ta și vor pune vrăjmașii tăi șanț împrejurul tău și te vor înconjura și te vor împulzi de toate părțile și te vor face asemenea cu pământul, și pe fiii tăi în tine, și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră pentru că nu ai cunoscut vremea cercetării tale.“ (Luca 19, 41—44). Și toate acestea s'au întâmplat în tocmal, la anul 70 după Cristos, așa că o lume întreagă le-a plâns de milă Evreilor.

Cât de împlinți la inimă au fost Evreii, le-a arătat-o, foarte învederat, întâiul mucenic Ștefan, aruncându-le în față cuvintele: „Târ! la cerbice și netăiași împrejur la inimă și la urechi, voi pururea stați împotriva Spiritului Sfânt“ (Faptele Apostolilor 7, 51). Pe-

deapsa și-au primit o însă, și încă într'un mod cât se poate de îngrozitor. Și-au pierdut țara, iară ei au fost împrăstiați pe întreg rotogolul pământului și toată lumea-i urăște și-l alungă, și dorește să se scape de el ca de râle.

Câte pilde de oameni împlinți la inimă nu cunoaștem și noi! Oameni, cari, oricât au fost făcuți bigători de seamă, ca să și schimbe viața păcătoasă, nu au voit să asculte, iar pe urmă au pierit împlinți în păcate.

Cei ce am văzut și auzit astfel de pilde să ne dăm bine seama. Să avem pururea în vedere pedepsele suferite de Eg'pteni, în frunte cu Faraon, și de Evrei pentru împlinirea inimii în păcate; să ne dăm bine seama că acesta este un păcat împotriva Spiritului Sfânt pe care Dumnezeu foarte greu îl iartă; să nu trecem prea ușor, peste povețele pe cari ni-le dau preoții, că și nouă ne va suna odată ceasul, și, întrucât nu ne-am pocăit, vom pieri în fărădelegile noastre.

Părintele Iuliu

Plecat-au în refugiu și statui

Eram la începutul refugiului.

O zi frumoasă de început de toamnă, ne mângăia pe toți și cu jalea'n suflet ne zoriām să isorăvim lucrurile de împachetat.

Zilele par'că erau mai scurte ca altădată, iar sporul la lucru par'că nici nu-l vedeam.

Treceau zilele ca'n povești, și cu atât se apropia mai mult tristețea și jalea ce cuprindea sufletele celor ce nu peste mult aveau să părăsească o bucată din pământul sfânt al Ardealului cedat celor ce erau străini de durerile și bucuriile lui.

Orașul întreg era cuprins de o durere ce apăsa puternic asupra întregii vieți ce odinioară avea o altă înfățișare.

Viața era aproape moartă, la vederea tristelor momente ce se petreceau zi de zi.

Fiecare clipă avea însemnătatea ei, pe care Românii o trăiau în plin.

Dar clipa cea mai dureroasă a fost rezervată zilei în care statua Regelui Ferdinand, întregitorul de Neam și Țară, a fost ridicată din frumosul parc unde străjula, alături de impunătorul palat al prefecturii orașului Odorhei.

Au fost momente, în care Românii au plâns, au plâns cu amar, căci pleca în refugiu cu ei și bronzul ce înfățișa pe bunul Rege Ferdinand, ce era înfășurat în mândrul tricolor și în adierea vântului de toamnă tricolor din vârful palatului fălăa cu aceeași durere a apropiatei plecări.

Rămăneau totuși aici, în cripta din dealul eroilor, eroii neamului din trecutul război, unde-l ocrotia același mândru și falnic tricolor, ce strălănea zarea întinsă a regiunilor dinspre țara Olandului.

La acele clipe se făcea legătura celor vii cu cei morți, cari aveau să fie mărturie stăntă la faptele celor ce, vremelnic, veniau să stăpânească un colț din Ardealul românesc.

Plecam în refugiu cu statua Regelui Ferdinand, întregitorul de Neam și Țară!

Olimpiu I. Barna

Se amână plata ratelor dela data de 15 Maiu și 15 Noembrie 1940, până la 15 Noembrie 1951 și 15 Maiu 1952. Ratele datorate de datorișii plugari, cari rate, potrivit legii de conversiune din 1934, trebuiau plătite în anul acesta la 15 Maiu și 15 Noembrie, se amână până la 15 Noembrie 1951 și 15 Maiu 1952. Pentru aceia cari au plătit aceste rate se amână fără dobândă ratele din 15 Noembrie 1940 și 15 Maiu 1941. Datorișii cari nu intră în legea din 1934 pot cere amânarea ratelor, dacă dovedesc că cel puțin jumătate din recoltă le-a fost nimicită.

Cum stă lumea și țara

Declarațiile dlui general Ion Antonescu

Dl general Ion Antonescu a făcut însemnate declarații cu privire la schimbările și înolburile pe cari are de gând să le facă în țara noastră.

În primul rând, a spus dl general, concurența de azi a țării românești se va îngrijii de coarta muncitorilor, meseriașilor și micilor negari. Deasemenea se va limpezi deplin și chestiunea Evreilor din România.

În politica externă, statul român va păși la țurea de Germania și Italia.

Funcționarii necinstiți vor fi pedepsiți

Statul miniștrilor, fiind în săptămâna treisprezece, a luat în cercetare lucrurile mai însemnate care privesc viața de acum din România. Așa s'au luat măsuri împotriva scumpetii, pentru ajutorarea refugiaților și altele.

Deasemenea s'a hotărât să se pedepsească asupra toți funcționarii dovediți că au fost necinstiți în îndeplinirea slujbei lor, au luat mită, au înșelat sau au furat.

Ce a mai hotărât statul miniștrilor

S'au luat multe hotărâri de către conducătorii țării noastre în zilele din urmă. Multe din aceste hotărâri au în vedere îndeplinirea și lupta și iarna grea care ne așteaptă.

Între altele s'a hotărât să se înființeze un fond de construcție adică de îndreptare și recuperare a țării noastre. În acest fond se vor lua o parte din sumele încasate din vânzarea moșilor evreiești.

Vești mincinoase și vorbe goale

Le răspândesc aceste vești și vorbe goale din neprieteni noștri, cărora le place să tescuiască în turbure și cari ar vrea să ne îndă cuprinși în vâlvătaia războiului. Unele din veștile acestea s'au putut auzi la posturile de radio sau în gazetele străine. Așa între altele a spus că trupele rusești ar fi intrat în România și că ar fi avut unele ciocniri cu trupele germane. De altă parte se spunea că un vapor românesc în Marea Neagră. Toate aceste vești s'au dovedit a fi mincinoase și vorbe goale. Le-au desmintit chiar Reșii cari au arătat că sunt de neadevărate.

Mersul războiului

Războiul pornit cu atâta involburare în toamna anului trecut, se află acum la o mare încrucișare. Nu se știe, rămânea-va să se ducă pe mai departe numai între Anglia, Germania și Italia, sau va cuprinde în învălăturile lui și alte țări.

Privirile lumii întregi se îndreaptă acum spre America, Japonia și Rusia. De la hotărârile pe cari le vor lua aceste țări atârână în mare parte biruința dela sfârșit.

În America se așteaptă alegerile de președinte. Dacă va fi ales din nou dl Roosevelt, atunci s'ar putea întâmpla ca America să intre în război de partea Angliei. Intrarea Americii în război ar aduce cu sine și intrarea Japoniei, care va începe să atace în Răsăritul îndepărtat.

Nu se știe apoi, ce se va întâmpla cu Rusia. Politica acestei țări a rămas încă un subiect de întrebare. S'ar putea întâmpla ca un război în apele Răsăritului sau unele schimbări mari în Balcani să miște Rusia din starea de până acum.

Se mișcă din nou lumea, în Răsărit?

Până acum partea aceasta de lume, adică țările dunărene, Grecia, Turcia și Egiptul, au fost ferite de război.

Întâmplările năpraznice, cari au trecut peste noi, n'au putut aprinde războiul.

Privirile Europei apuseane se îndreaptă din nou spre Răsărit. În apele Mediteranei de răsărit se crede că se va da în curând o mare luptă. Nu se știe însă, de unde va porni atacul cel mare, din Africa sau din Peninsula Balcanică.

Până atunci veștile cari vin vorbesc numai de întâlniri între miniștrii țărilor din această parte a Europei, de unele pregătiri și planuri, cari s'ar face.

Zilele și săptămânile cari vin vor smulge lumea din această stare și vor arăta noul drum pe care va apuca această uriașă vărsare de sânge.

O țară care nu se lasă târâtă în război

Hotărât lucru că nici o țară nu prea este bucurasă de război. Acum, când războiul bate la poarta multor națiuni, Turcii spun că ei nu vreau războiul cu nici un preț. Sînt adică și Turcii că în apropiere de țara lor s'ar putea da o mare încăerare și de aceea spun că nu vreau războiul. Totuși ei spun că sunt gata orișicând să-și apere libertățile și drepturile.

Să intre și Egiptul în foc

Hora sângeroasă a războiului nu pare unora destul de mare și vâlvătaia ei nu le pare destul de arzătoare, de aceea se așteaptă să atragă și alte țări în război.

Mai nou se spune că Anglia face prin trimișii ei mari eforturi ca să arunce și Egiptul în foc. În Egipt a plecat acum dl ministru Eden. Se crede că în cursul acestei călătorii dl Eden ar pune la cale intrarea Egiptului în război împotriva Italiei.

Unde ar mai putea începe focul

Știrile din ultimele zile arată că Anglia ar face eforturi mari pentru a atrage de partea ei pe Turci, Greci și Egipteni și a-i băga în război împotriva Italiei și Germaniei.

Se spune că dl Eden, ministrul de externe al Angliei, face o călătorie în Răsărit, cu aceste scopuri.

Din partea lor Italianii și Germanii spun că sunt gata să răspundă încercărilor engleze.

„De dragul păcii“

S'o mai creadă aceasta și alții! Americanii spun că ei se înarmează și își fac o armată de 16 milioane de oameni, fiindcă înbesc pacea. Așa a vorbit mai în zilele trecute președintele Roosevelt celor 16 milioane de tineri americani înrolați în armată.

America, a spus mai departe dl Roosevelt, trăiește zile de amenințare din partea străinului și trebuie să se pregătească mult.

Lupte grele

Luptele dintre Englezi și Germanii continuă cu mare înverșunare. Se dau însă numai lupte de avioane. În fiecare zi avioanele germane aruncă mii de bombe asupra Londrei. Se spune că Londra a fost aprinsă în mai multe rânduri, în urma bombardamentelor grele. Deasemenea se spune că se dau, în fiecare zi, lupte grele și pe apă.

La rândul lor, Englezii vestesc că și ei au sburat deasupra Germaniei și au aruncat bombe.

50.000 de soldați chinezi au fost încercuiți de Japonezi

Pe pământul Chinei războiul prinde a se întinde din nou. Chinezii sunt hotărâți să lupte încă multă vreme și atacurile Japonezilor sunt tot mai puternice.

În apropierea lacului Ta'hu trupele japoneze au încercat mai mult de 50.000 de soldați chinezi. Se spune că sunt lupte grele și în apropiere de Nan Changk.

După un zbor de 4500 km.

În războiul acesta depărtările nu mai sunt luate în seamă. După un zbor de 4500 km. avioanele italiene au bombardat un mare oraș cu petrol din coloniile engleze.

Acesta este războiul care se duce acum. Ori cât ai fi de departe de dușman nu ești destul de apărat.

Sute de morți

În urma uriașelor revărsări de apă din Spania

Am scris și mai înainte de marile revărsări de apă din ținutul Cataloniei, din Spania. Veștile cari vin de acolo arată că nenorocirea aceasta a lovit foarte greu poporul Spaniei, a adus multă jale și durere și a făcut pagube foarte mari.

În urma acestor uriașe revărsări de apă, cum nu s'a mai pomenit demult, au murit foarte mulți oameni. În orașul Torello sunt peste 300 de morți. Deasemenea au pierit mulți și în celelalte orașe din Catalonia.

Lucrările pentru scăparea celor loviți de nenorocire sunt foarte grele, deoarece apele vin mari și sunt pline de dărâmături și stânci.

Furtuna puternică ce a băntuit în zilele acestea a marit parecă și mai mult nenorocirea. În valea râului Tet, apele au luat 60 de case, între cari cinci hoteluri și un sanatoriu. Cum furtuna n'a încetat și apele continuă să crească, o parte din populația acestui ținut primejduit a fost mutată într'altă parte.

Cunoștințe folositoare

Imprumuturi estine

În urma îndrumărilor date de sus, Banca Națională și Institutul Național al Cooperăției au hotărât să împartă imprumuturi estine plugarilor. Imprumuturile se dau prin băncile populare din întreaga țară. Se pot cere imprumuturi pentru cumpărare de vite, uelte și mașini plugărești. Deasemenea se pot cere imprumuturi și pentru acoperirea lipsurilor din gospodăria, reparații, zidiri noi, grajduri, șuri și altele.

Suma, pe care o poate cere un plugar, este de 40.000 Lei. Mai mult de 40.000 nu se poate imprumuta. Imprumuturile acestea se dau pe un termen de 2—5 ani cu o dobândă mică de 5% (cinci la sută).

Sumele imprumutate se garantează de imprumutător 2 garanții, cu amanet sau gaj. Garanții ipotecare (intabulare) nu se iau decât atunci, când sumele imprumutate sunt mari și termenul de plată este lung.

Plata imprumuturilor se face de două ori pe an, în rate hotărâte, după o învoială făcută între imprumutător și bancă.

Plugarii, cari au lipsă de imprumuturi estine, se pot adresa băncilor populare, de unde primesc toate lămuririle de lipsă.

Vreme întoarsă. Pe la noi gerul ascuțit și aspru, face să se simtă tot mai mult apropierea iernii. Într-o parte a țării însă, în Dobrogea au înflorit vișinii, în semn de toamnă lungă și călduroasă.

